

UCHWAŁA Nr 13/2019/2020
Rady Dziedziny Nauk Społecznych
z dnia 12 listopada 2019 roku

o odmowie nadania doktor Iwonie Mandrzejewskiej-Smól
stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie pedagogika

Na podstawie art. 18a. ust. 11 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2017 poz. 1789 z późn. zm.) w zw. z art. 179 ust. 3 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r., poz. 1669)

Rada Dziedziny Nauk Społecznych uchwala, co następuje:

§ 1

- 1) odmawia się nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie pedagogika dr Iwonie Mandrzejewskiej-Smól w wyniku tajnego głosowania (uprawnionych do głosowania 23 osoby, obecnych 18 osób, oddanych głosów 17, w tym: 1 głos na „TAK”, 12 głosów na „NIE”, 4 głosy „WSTRZYMUJĄCE SIĘ”.
- 2) Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie

Komisja Habilitacyjna w negatywnej opinii wyrażonej w uchwale z dnia 30 maja 2019 r. biorąc pod uwagę całokształt osiągnięć naukowych Habilitantki, szczególnie zaś podstawowe osiągnięcie naukowe, pt; „Aktywność edukacyjna i zawodowa osób w wieku emerytalnym w perspektywie pomyślnego starzenia się. Diagnoza wybranych problemów” (Bydgoszcz, 2018), zwróciła uwagę na następujące kwestie:

- 1) W zakresie przyjmowanych podstaw teoretycznych Autorka sięga do znanych już i często nieaktualnych teorii – bez ich pogłębionej analizy.
- 2) Krąg cytowanych w monografii autorów – ich koncepcji i teorii jest ograniczony. To wąski krąg stale analizowanych przez Nią postaci.

- 3) Większość zagadnień przedstawionych w monografii była już wcześniej analizowana i publikowana. Monografia nie wnosi tu nic nowego.
- 4) Do rozprawy habilitacyjnej włączyła wcześniej opublikowane fragmenty tekstów bez stosownego przypisu.

W zakresie metodologii badań własnych;

- 1) W monografii nie przyjęto modelu teoretycznego, który stałby się podstawą własnego – autorskiego modelu zmiennych do badań.
- 2) Nie sformułowano celu badań.
- 3) Błędnie określiła przedmiot badań jako (s. 138) – podejmowanie aktywności edukacyjnej – podczas gdy w rzeczywistości diagnozowała opinie.
- 4) Nie sformułowała właściwie problemu głównego, a ten, który się pojawia w jej tekście, to zbiór pytań dopełnienia (s. 139-141), które nie znajdują teoretycznego ani metodologicznego uprawomocnienia.
- 5) Pomimo zadeklarowanego diagnostycznego charakteru badań Habilitantka przyjęła hipotezy – co w takiej sytuacji jest podstawowym błędem.
- 6) W procedurze badawczej popełnione zostały podstawowe błędy w sformułowaniu zmiennych i wskaźników.
- 7) Habilitantka błędnie określiła swoje narzędzie badawcze jako kwestionariusz wywiadu.
- 8) Dobór próby badawczej jest obarczony błędami.
- 9) W kwestionariuszu ankiety/wywiadu znajdują się kardynalne błędy w konstrukcji pytań.
- 10) Habilitantka wskazała, iż badania były przeprowadzone przez studentów. Nie podała, czy i jak byli oni przygotowani do ich przeprowadzenia. Nie opisała przebiegu tych badań, selekcji uzyskanych danych oraz ich całościowej organizacji.

W odniesieniu do pozostałych publikacji:

- 1) Podstawową nieprawidłowością jest wielokrotne powtarzanie – powielanie niektórych fragmentów swoich opracowań. Habilitantka publikuje je w różnych miejscach i czasie – w kolejnych swoich artykułach, ale także w podstawowym osiągnięciu naukowym.
- 2) Powołując się w nich na te same wyniki, wskazuje jednocześnie zupełnie inne grupy (liczbę) osób badanych.
- 3) Habilitantka w swoich opracowaniach pozostaje także w kręgu tych samych autorów oraz źródeł. Źródła te niejednokrotnie też cytuje z „drugiej ręki”.

Biorąc pod uwagę kardynalne błędy metodologiczne, przy jednoczesnym multiplikowaniu swoich tekstów, należy przyjąć, iż dorobek Habilitantki jest obciążony nierzetelnością i niską wiarygodnością naukową.

Członkowie Komisji wysoko ocenili osiągnięcia dydaktyczne i organizacyjne Habilitantki. Jej wysokie zaangażowanie, tak w podstawowym, jak i drugim miejscu pracy akademickiej, zasługuje na szacunek i uznanie. Należy również zwrócić uwagę na regionalną wartość podjętych przez Nią badań i ich ewentualną przydatność dla praktyki edukacyjnej i polityki senioralnej podejmowanej w tym zakresie.

Przewodnicząca
Rady Dziedziny Nauk Społecznych
Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego

prof. dr hab. Ewa A. Zwolińska